

gamle Bekendte. Men da han ikke havde nogen rimelig Grund til et Afslag og ikke gerne vilde støde Doktoren, der under Guttens Sygdom og Død havde vist ham og Hansine megen Delta-gelse, saa han ingen anden Udvej end at gaa hen og hilse paa Selskabet.

Henne omkring Dugen havde man imidlertid opmærksomt iagttaget Mødet mellem de to Mænd, og da man nu saa dem begge nærme sig over Græsmarken, tog Damerne til deres Parasoller og rejste sig. Ogsaa den tilbageblevne Herre — en ung Mand i melonfarvet Sommerdragt — kom tilsidst paa Benene, trak ned i sine kvarterlange Manchetter og anbragte sig — støttet til sin spiralformede Spaserestok — i udfordrende Stilling umiddelbart bag den unge Pige ligesom for i fornødent Fald at kunne yde hende sin ridderlige Beskyttelse.

„Dersom du faar mig til at le, Alfred, saa prygler jeg dig,“ hviskede hun til ham, da Doktoren og Emanuel allerede ikke var mere end ti Skridt borte.

„Jamen, du gode Himmel . . . det er jo en komplet Urokse,“ hviskede han tilbage bag den Haand, hvormed han snoede sin lille blonde Snurbart. „Vil du bare se . . . en Guds Røst fra Seminarie-dariet!“

„Du skal tie stille, siger jeg.“

„Tys!“

De to Mænd traadte i dette Øjeblik hen til Kresen.

Den ene af Damerne, — en lille, i brunt Silke klædt Brunette med bløde Former og blide, overordentlig kvindelige, halvt barnlige Træk — rejste sig og gik hen og gav Emanuel Haanden.

„Min Hustru,“ forestillede Doktoren.

„Det glæder mig at gøre Deres Bekendtskab,“ sagde hun i et saa blidt Tonefald, at det næsten lød som om hun talte med Accent. „Vi har jo været Naboer nu i flere Aar, og det har altid forundret mig, at jeg aldrig paa en eller anden Maade har truffet Dem. Paa Landet undgaar man dog ellers ikke let hinanden.“

Emanuel løftede tavs og alvorlig sin Hat en Tomme fra Hovedet; hvorefter Doktor Hassing med livlig Stemme fortsatte Præsentationen.